

Chương Thứ Mười Sáu

TÀN CUỘC CHIẾN

Lúc này Lý Mộng Hàn mồ hôi ướt đầm lưng áo, tóc tai dính bết vào mặt mũi, hơi thở hỗn hển, thân pháp kiếm ảnh của nàng đã không còn được nhanh nhẹn như lúc đầu nữa!

Người của Đại Lôi giáo ở khắp nơi tên chiến trường đều rơi vào thế bị động. Ngoài một vài dũng tướng còn đứng vững một mình phải giao đấu với ba cao thủ của Mai Lâm Môn, người yếu thế một chút hoặc bị thương cũng phải đối đầu với cả chục tên đệ tử của Mai Lâm môn. Số đệ tử của Đại Lôi giáo đã bị người của đối phương dồn lại một góc.

Mai Lâm môn có lợi thế về địa thế, giao đấu ngay cạnh sào huyệt của chúng nên hầu hết các hảo thủ đều được điều động đến Hồ Nảo Bồi vì vậy đã chiếm được ưu thế một cách tuyệt đối

Người của Đại Lôi giáo, người nào người nấy đều là những hảo hán không biết sợ chết, ngã một người thì hai ba người khác xông lên giao đấu bất kể sống chết, nhưng như vậy không ngăn được thế tiến công như nước vỡ bờ của đối phương. Nếu tình thế vẫn cứ tiếp diễn như thế này, không bao lâu nữa người của Đại Lôi giáo sẽ không còn ai đứng vững nổi nữa.

Mã Uy Túc viên đại tướng dẫn đầu đoàn quân viễn chinh lần này, đang đau đớn nhìn thuộc hạ của mình giao đấu kiên cường, nhưng vì sức yếu thế cô, nên chốc chốc lại có người ngã xuống. Lão nghe như có lửa cháy trong lòng, nhưng thân lão chẳng chịt vết đao, vết nào vết nấy sâu thấu tận xương, bị mất máu nhiều, nguyên khí của lão cơ hồ cạn kiệt, chỉ còn biết rơi lệ ngồi nhìn...

Phía bên kia

Ngao Tử Thanh và Bạch Tôn giao đấu đã hơn hai trăm hiệp, thế công thế thủ của song phương vẫn uy mãnh nhanh nhẹn tuyệt luân

Tình thế nguy cấp của đại Lôi giáo đương nhiên là Ngao Tử Thanh nghe hết, thấy hết. Chàng lo lắng nghĩ thầm

“Mấy tên tiểu tốt của Đại Lôi giáo được giao nhiệm vụ đốt ổ Mai Lâm môn, tại sao lâu vậy chưa thấy khói lửa gì cả. Hay là đã thất bại rồi. Nếu tình hình như vậy Đại Lôi giáo sẽ bị tổn thất khủng khiếp. Vậy phải tính kế khác để bảo toàn thực lực...”

Vừa suy tính, thân hình chàng liên tiếp di động, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng chưởng lực của Bạch Tôn. Thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên không trung, hơi dừng lại một thoáng rồi đảo người lao xuống

Bạch Tôn hít mạnh một hơi chân khí, ngưng thần ngửa mặt nhìn lên, song chưởng khoa lên một cái rồi như hai lưỡi sét của Thiên Lôi nhằm thân hình Ngao Tử Thanh từ trên cao lao xuống kích mạnh lên. Đây là một trong những tuyệt kỹ của Bạch Tôn có tên gọi là “Phi Thiên Tuyên Địa”

Song chưởng của Bạch Tôn tạo nên hai luồng kinh khí kinh hồn khiến vía, mà phạm vi ảnh hưởng lai rộng có đến hai, ba trượng vuông, không khí như bị kinh phong của lão làm dấy lên những đợt sóng của biển khơi trong cơn cuồng nộ.

Thân hình Ngao Tử Thanh như con cá kinh lướt trên đầu những ngọn sóng, song thủ chàng liên tục kích ra mười lăm chưởng nhằm vào chín nơi yếu huyệt quanh người Bạch Tôn!

Bạch Tôn không thể ngờ được thân pháp của Ngao Tử Thanh lại kỳ ảo đến như vậy. Chưởng phong của lão không những chẳng đả thương được Ngao Tử Thanh mà chàng lại còn phản công được. Sự việc diễn biến ngoài dự liệu. Bạch Tôn hơi kinh hãi, vội vàng lui lại. Hai tay lão vừa khép mạnh lại một cái, thân hình bay vọt về phía sau bảy thước.

Ngao Tử Thanh bật cười ha hả, thân hình chàng không cần chạm đất, đột ngột đổi hướng ngang bay xẹt thẳng Bạch Tôn, tả thủ vươn trảo như vuốt ưng chộp về năm yếu huyệt sau lưng đối phương, hữu thủ múa lên thành muôn ngàn ảnh chưởng ảnh phong bế đường rút lui của đối phương. Chiêu thức tinh kỳ, dung tâm tuyệt hảo, quả không hổ danh Quỷ Tiêu Ảnh!

Bạch Tôn gầm lên một tiếng, sắc diện lão trông như trái táo chín, chân lão như lò xo, thoát một cái đã bật lên cao, múa chưởng loạn xạ phong tỏa các thế tấn công của đối phương, miệng rú lên những tiếng kêu rất quái dị.

Ngao Tử Thanh điểm chân xuống đất, thân hình vọt theo sát người của Bạch Tôn, kêu lên:

– Bạch Tôn, chiêu vừa rồi là “Phật Trảo Muôn Phương”, một tuyệt học phòng thân của người có phải không? Tại hạ thấy quá sức tầm thường!

Bạch Tôn không thêm đấu khẩu với Ngao Tử Thanh, miệng không ngừng quát tháo, chưởng gia tăng kinh lực, kích liên tiếp bất tuyệt về phía Ngao Tử Thanh.

Thân hình Ngao Tử Thanh vươn ra trong không trung, trông chẳng khác con quái đểu khổng lồ đang chao lượn tránh né những đợt kinh phong liên tục phát ra từ song chưởng của Bạch Tôn. Song thủ chàng co duỗi như điện, trong nháy mắt đã kịp phản kích mười ba chưởng, kinh lực cũng không hề tỏ ra kém cỏi so với nội công tu vi thâm hậu của Bạch Tôn.

Những tiếng sét ì ùng liên tiếp vang lên, khiến toàn thể những người đang tham chiến muốn thủng màng nhĩ. Kinh hãi phải ngưng ngay trận sát phạt, quay đầu nhìn về phía có tiếng động khủng khiếp vừa rồi.

Kết quả, Bạch Tôn đáp xuống đất, như người uống rượu hơi quá chén loạn

choạng lùì thêm mấy bước nữa mới lấy lại thăng bằng.

Ngao Tử Thanh lợi dùng kinh lực phản chấn, lướt ra phía sau một đoạn mới từ từ đáp xuống, nhân cơ hội đó chàng phóng mắt nhìn ra toàn cục, quang cảnh bày ra trước mắt chàng không khỏi kinh tâm động phách. Người của Đại Lôi giáo thương vong thảm trọng, tuy người của Mai Lâm môn thương vong không ít hơn, nhưng so sánh thực lực hiện thời của hai bên, Đại Lôi giáo rơi vào tình trạng khốn khó nhất!

Công phu võ học của Bạch Tôn được trui rèn và tích tụ qua một khoảng thời gian mấy chục năm ròng. Thực lực của lão có thể tự hào mà nói rằng đủ để giao đấu với bất kỳ một tuyệt đại cao thủ nào trong võ lâm, vai ba trăm chiêu mà không hề nao núng. Nhưng nay đối thủ của lão, Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh lão có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi bằng vào tuổi tác của đối phương lại luyện được một công lực cao thâm đến bậc đó, và công tâm mà nói, đây là đối thủ mạnh nhất trong đời lão!

Bạch Tôn có lẽ đương nhiên là cũng nhận ra ưu thế tuyệt đối của Mai Lâm môn trên chiến trường. Cứ đà này không bao lâu nữa thắng lợi sẽ hoàn toàn thuộc về lão.

Vừa thở hổn hển, Bạch Tôn vừa cười lạnh nói:

– Ngao Tử Thanh, bằng vào tài nghệ của người nếu được về với Mai Lâm môn thì cả hai đều có lợi. Cũng như hổ mọc thêm cánh, thêu thêm hoa vậy!

Về phía Ngao Tử Thanh, một phần do thương thế trầm trọng, một phần thực lực của Bạch Tôn cũng rất đang nể phục, đương nhiên chàng cũng không cảm thấy nhẹ nhàng gì, có điều chàng giở nguy trang và quả nhiên đã qua mặt được lão hồ ly tinh Bạch Tôn

Chàng nhếch mép cười nhẹ nói:

– Bạch môn chủ, Đại Lôi giáo ngày hôm nay thực lực không bằng Mai Lâm môn. Nhưng tại hạ khuyên rằng người nên lo cho hậu vận của mình đi thì hơn!

Bạch Tôn cười nhẹ nói:

– Không lẽ người chờ cho Đại Lôi giáo bị chết sạch hết mới chịu qui hàng hay sao?

Bỗng có tiếng rú lên hải hùng, mọi người giật mình đồng quay về phía có tiếng rú.

Tam Tiết Côn của Cát Toàn Lăng đã đập nát một nửa sọ của Vưu Chiếu, máu hòa lẫn với óc rơi xuống đất trông rất ghê rợn.

Trong ánh mắt Ngao Tử Thanh thoáng qua một thứ ánh sang kỳ dị, giọng chàng lạnh băng:

– Cái giá mà các người phải trả cũng không nhỏ, Bạch Môn chủ!

Bạch Tôn nhăn mặt, nghiến chặt răng rít lên:

– Mang binh khí đến cho ta!

Ngay lúc đó, có tiếng của ai đó kêu lên kinh hãi:

– Có lửa cháy! Tổng đàn bốc cháy rồi...

Khắp đấu trường tiếng huyên náo, la ó ầm ĩ còn hơn cả tiếng reo hò khi giao đấu. Người của Mai Lâm môn thì kêu la kinh hãi, người của Đại Lôi giáo thì reo hò mừng vui rộn ràng hỗn tạp.

Từ phía tổng đàn Mai Lâm môn từng cột từng cột khói trắng bốc lên tận mây xanh, không bao lâu sau lửa cũng bốc lên lưng chừng trời, cháy rực cả một vùng. Thế lửa vừa mạnh vừa ở diện rộng, trông vô cùng hung hãn, với thế lửa này nếu không có kỳ tích trời đột ngột đổ mưa lớn, thì không gì có thể dập tắt được!

Sắc mặt của Bạch Tôn đang đỏ như tái tảo chín bỗng chốc biến thành màu tro lạnh, trên trán lão nổi gân xanh chằng chịt, song mục trợn trừng như muốn nuốt sống Ngao Tử Thanh, giọng oán độc nói:

– Đây chính là thủ đoạn hạ lưu của người?

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:

– Tại hạ đã nói trước rồi mà, tại hạ đang chờ được xem đáng điệu bị cháy ổ như chó nhà tang của Bạch môn chủ đây! Cũng không phải dễ chịu gì phải không?

Bạch Tôn nghiêng như muốn bể nát hai hàm răng, rít lên:

– Không thể như vậy được! Ta đã phái người theo dõi từng bước chân của các người, chờ đến khi các người kéo đi hết ta mới an tâm kéo hết đại binh tới đây. Các người không thể vừa giao đấu vừa sai người đi làm chuyện đó được! Họ Ngao kia, người nói coi, chuyện này là như thế nào?

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Nói trắng ra không đáng một xu, những người phóng hỏa là do tại hạ dẫn đầu. Mã giáo đầu kéo binh đến đây trước, chờ các người kéo binh đến tại hạ mới đột nhập vào cứu người trước rồi phóng hỏa sau. Việc phóng hỏa tuy diễn ra có hơi chậm hơn so với dự tính nhưng cũng có thể coi là thành công phần nào...

Bạch Tôn giật mình kêu lên:

– Cái gì? Người đã cứu được người? Tất cả những người trong địa lao?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ đã biết trước thế nào Bạch môn chủ cũng kéo hết đại quân ra ngoài, trong tổng đàn chỉ còn lại vài vỏ rỗng không. Hổ Nảo Bối cách Tổng đàn quá gần mà, chỉ cần đi một khắc là có thể trở về kịp lúc nhưng chỉ cần một sơ suất nhỏ Kinh Châu vẫn có thể bị mất như thường!

Bạch Tôn rên lên một tiếng, tiếng rên nghe bi thương, nghe tuyệt vọng của một kẻ kiêu hùng bị sa cơ lỡ vận, lão nghiêng răng kêu lên:

– Ngao Tử Thanh! Người giỏi lắm! Người lợi hại lắm! Nhưng người đừng bao giờ quên ngày hôm nay! Có ngày lão phu sẽ lột da trả mối hận này!

Ngao Tử Thanh cười lạnh, nói:

– Nếu người còn có cơ hội để thực hiện điều đó thì cứ việc!

Bạch Tôn quay lại nhìn biển lửa, nghiêng răng phần hận nói:

– Tên chết bầm Ngô Triêm làm gì ở tổng đàn mà không giữ nổi Tổng đàn! Lão phu giao cho hắn giữ mà hắn chết rồi hay sao?

Trông dáng điệu lão lúc này như con hổ gầm gừ giờ nanh múa vuốt đang định ăn thịt người. Bọn thuộc hạ Mai Lâm môn trông thần thái lão sợ đến phát khiếp, không ai bảo ai mà đồng lui ra xa xa, cúi đầu xuống tranh ánh mắt lão.

Bạch Tôn gầm lên:

– Toàn thể môn đồ lập tức lui về tổng đàn cứu hỏa!

Dứt lời lão phóng vút vào rừng cây mất dạng.

Ngao Tử Thanh quát lớn:

– Các huynh đệ của Đại Lôi giáo dừng để người của Mai Lâm môn chạy thoát!

Tiếng quát của Ngao Tử Thanh làm bừng tỉnh bọn thuộc hạ Đại Lôi giáo. Tiếng hô “Sát”! vang trời. Lần này được phát ra từ miệng của thuộc hạ Đại Lôi giáo. Người nào người nấy phấn chấn tinh thần, giờ khí giới xông lên như điên cuồng, lẫn xả về phía người của Mai Lâm môn!

Tình thế lập tức đảo ngược, thuộc hạ Mai Lâm môn thấy môn chủ đã rút lui, rấn đã mất đầu, trong khi đó tổng đàn lại bốc cháy ngàn ngút, còn tinh thần đâu mà giao đấu nữa, chỉ trông mong chạy về chữa lửa.

Ngược lại, thuộc hạ Đại Lôi giáo đắc thế, người khỏe mạnh cũng như kẻ bị thương như được tiếp thêm sức mạnh ào ào xông tới thẳng tay chém giết!

Thần Linh Cát Toàn Lãng hươ Tam tiết côn như giông gió, nhay mắt đã có năm sau tên đệ tử Mai Lâm môn mất mạng, số còn lại quăng khí giới tìm đường tẩu thoát.

Khang Dị tưởng đã sức cùng lực kiệt, nào ngờ cũng đứng phắt dậy, nhặt bừa một thanh đao ở dưới đất, như hung thần ác sát xông tới, chẳng khác nào hổ giữa bầy cừu, mặc tình chém giết.

Có ai đó ở phía Mai Lâm môn đứng lại, hô hào bọn đệ tử quay lại phản kháng. Đó là hai tên Biện Sĩ thuộc đệ tam biện.

Khang Dị thấy có người cầm đầu phản kháng, quát to một tiếng xông tới, đại đao chớp động, một tên Biện Sĩ lập tức rơi đầu, tên còn lại chưa kịp phản công thì đại đao đã cắm phập vào ngực gã.

Ngay khi Khang Dị chưa kịp rút đao ra thì năm tên đại hán hưởng ứng lời kêu gọi của thượng cấp, trở đao nhắm lưng Khang Dị chém tới.

Khang Dị trúng một đao, lão quay lại quét ra một chưởng sấm sét, ba tên đại hán ôm ngực văng ra, nhưng lưng lão trúng thêm một đao nữa.

Kim Hồ Ly Dị Liên hàng nhìn thấy, nhưng không kịp ra tay ứng cứu. Lão gầm lên một tiếng, múa tam tiết côn như bay đánh chết hai tên đại hán còn lại, xong chạy tới đỡ Khang Dị lên giọng bi thương nói:

– Không! Khang lão! Người cố gắng sống để coi ta rửa hận cho người...

Đỡ Khang Dị ra phía sau xong, lão như con mãnh hổ lại xông vào đám thuộc hạ Mai Lâm môn

Đang lúc tung hoành giết bọn đại hán đệ tử Mai Lâm môn. Dị Liên Hàng không chú ý tới Quan Úy, chiếc Kim câu của hắn bất thần quét tới, rạch một đường khá sâu ngang ngực Dị Liên Hàng.

Dị Liên Hàng gào lên một tiếng kinh hồn, tam tiết côn múa như bay kích ngược lại, nhưng Quan Úy đã kịp thời rút lui tránh né, tội cho tên đệ tử Mai Lâm môn định thừa cơ xông lên kích lén, trúng phải đầu còn chịu oan mạng!

Ngao Tử Thanh nhìn thấy Dị Liên hàng thọ thương, trong khi quanh đó lại còn khá nhiều đại hán đang liều chết vây công. Chàng quát lớn một tiếng thân hình như u linh lướt tới, hữu thủ Quỷ Tiêu điểm ra, tả thủ lập chưởng quét tới, kinh phong như bão tố nổi dậy, ba tên đại hán trúng tiêu trúng chưởng mạng vong.

Bọn đệ tử Mai Lâm môn làm sao ngăn chặn nổi những chiêu tiến công của vị giang hồ sát tinh này, chàng đi tới đâu, các đệ tử Mai Lâm môn ngã xuống như rạ, mỗi một lần chàng giơ tay lên có ít nhất một hai tên đại hán mạng vong.

Các đệ tử Mai Lâm môn quá kinh hãi, kêu lên vang rền:

– Các huynh đệ! Môn chủ, Biện chủ đồng đi hết rồi chúng ta còn ở đây làm chi?

– Phải rồi! Chúng ta liều mạng vì cái gì chứ?

– Không chạy mau thì mạng cũng chẳng còn.

– ...

Và kẻ trước người sau ai chạy thoát được thì cứ chạy, người nào cướp được ngựa thì dùng ngựa, không có ngựa thì cứ thế mà chạy bán sống bán chết.

Phía Tổng đàn Mai Lâm môn, lửa cứ một lúc một lan rộng hơn, thế lửa mãnh liệt hơn. Cả một góc trời nhuộm đỏ rực, khói bụi bay lên mù mịt tận trời xanh. Tình thế không có gì thay đổi sau khi Bạch Tôn rút vội về tổng đàn.

Quỷ Thủ Hoàng Thiên biết trong tình thế này không thể lưu lại lâu hơn được. Gắng gượng thoát ra khỏi vùng cơn ảnh của Dị Liên Hàng quát lớn:

– Các môn đồ nghe đây, mau lui về tổng đàn chữa cháy, nghiệt đồ Đại Lôi giáo để ngày khác sẽ thanh toán.

Dứt lời quay người phóng đi

Thực ra người của Đại Lôi giáo đã không còn sức để giao đấu nữa. Chỉ nhờ vào một chút tinh thần hưng phấn mà gắng gượng xông lên sát phạt, khi thấy người của Mai Lâm môn chính thức rút lui, chỉ giờ bình khí dọa đuổi theo chiếu lệ chứ chẳng ai còn sức lực mà truy đuổi nữa

Cuộc chiến như dầu sôi lửa bỏng đã qua đi, người chết người trọng thương nằm la liệt trên mặt đất đã sớm nhuộm đỏ màu máu.

Ngao Tử Thanh nghe cổ họng mình khô rát, chàng quay đầu nhìn khắp chiến trường, giọng chàng khản đặc kêu lên:

– Lý cô nương! Lý cô nương đâu rồi? Có ai nhìn thấy nàng không?

Không ai lên tiếng, thực tế thì thân lâm vào một trận thảm chiến khốc liệt đường ấy, người ta không đủ sức để lo cho chính bản thân mình, đâu còn sức lực lưu ý đến người khác

Ngao Tử Thanh rùng mình, chàng vừa di chuyển giữa những tử thi nằm ngổn ngang, vừa cất tiếng khản đặc kêu lên:

– Mộng Hàn! Mộng Hàn! Muội ở đâu?

Giữa những thi thể đầy máu nằm dưới đất có người của Đại Lôi giáo, có người của Mai Lâm môn, có người đã đoạn khí, nhưng cũng có người thoi thóp thở. Biết tìm Lý Mộng Hàn ở đâu giữa nơi này? Không biết hiện giờ nàng ra sao rồi?

Ngao Tử Thanh rùng mình kêu lên:

– Mau đi tìm Lý cô nương...

Có một tên đệ tử Đại Lôi giáo kêu lên:

– Ngao đại hiệp! Lý cô nương ở đây rồi!

Ngao Tử Thanh quay đầu nhìn lại, tim chàng như có một bàn tay bằng đá bóp chặt. Lý Mộng Hàn nằm dưới đất sắc mặt trắng bệch, hơi thở mảnh như tơ, hai mắt nhắm nghiền, tóc xỏa ra rối tung dính đầy máu bết lại thành từng mảng, y phục của nàng vốn màu trắng nay đã thành màu đỏ.

Ngao Tử Thanh run run cúi xuống bắt mạch nơi cổ tay Lý Mộng Hàn, mạch tượng vẫn còn nhưng cực kỳ yếu ớt. Chàng ôm người Lý Mộng Hàn dậy, đến bên Kỳ Vũ.

Giọng Ngao Tử Thanh nghe đầy tang tóc:

– Kỳ huynh! Quý giáo có mang theo đại phu không? Thương thế của Lý cô nương xem chừng rất thảm trọng!

Nơi đầu vai trái của Lý Mộng Hàn một vết thương rất lớn, máu vẫn không

ngừng tuôn ra, nhỏ giọt trên mặt đất. Ngao Tử Thanh nghe lòng đau như cắt, song mục chàng cay sè, nghe như ươn ướt!

Kỳ Vũ gạt đầu, xong quay lại phía sau nói:

– Người lập tức đi mời Vương đại phu tới đây trị thương cho Lý cô nương trước!

Lý Mộng Hàn phen nữ nhi, đương nhiên sức lực không thể bằng nam nhân được. Ngao Tử Thanh không biết nàng làm thế nào mà chịu đựng vết thương chí mạng như thế này..

Chọn một nơi khá sạch sẽ, Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng đặt Lý Mộng Hàn xuống đất. Đưa tay lau vệt nước mắt sắp trào ra khóe mắt, Ngao Tử Thanh cất tiếng khàn khàn nói:

– Mộng Hàn ơi Mộng Hàn! Muội... muội không sao chứ?

Lý Mộng Hàn vẫn nhắm nghiền hai mắt, hôn mê bất tỉnh. Gương mặt tuyệt mỹ của nàng lúc này vừa nhợt nhạt vừa tiều tụy, Ngao Tử Thanh càng nhìn càng đau lòng.

Vương đại phu chạy tới, quỳ xuống bên cạnh Lý Mộng Hàn, lão thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng lau sạch vết máu xung quanh miệng vết thương, rắc lên một thứ bột màu trắng, nhanh chóng băng bó lại, nhét vào miệng nàng một hoàn thuốc sau đó mới xách rương thuốc bỏ đi.

Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chàng đứng dậy, toàn thân bê bết máu, đầu choáng váng, tứ chi nặng nề mỗi mảy, trước mắt chàng chỉ thấy một màn sương mờ ảo. Trong ngực nghe tức nghẹn...

Đôi chân chàng tê dại như không thuộc về chàng nữa, chàng cố trấn tĩnh, bước chân gần Kỳ Vũ, giọng yếu ớt hỏi:

– Tình hình thế nào rồi Kỳ huynh? Mã giáo đầu có khỏe không?

Kỳ Vũ gạt đầu nói:

– Thương thế của Mã giáo đầu không phải nhẹ, nhưng tinh thần hãy còn rất tốt. Giáo đầu cứ hỏi thăm Ngao đại hiệp thế nào rồi...

Ngao Tử Thanh thở ra một tiếng, quay đầu sang bên kia thấy hai tên đại hán đang khiên một cỗ tử thi, sống lưng chàng nghe lạnh toát, buột miệng kêu lên:

– Khang lão sao rồi?

Kỳ Vũ lắc đầu thở dài, giọng thê lương nói:

– Đoạn khí rồi...

Ngao Tử Thanh giọng đầy thương cảm nói:

– Khang lão là một kỳ tài mà quý giáo không dễ gì chiêu mộ được, tinh thần của lão khiến người ta phải kính phục!

Vẻ mặt Kỳ Vũ thống khổ nói:

– Việc Khang lão hy sinh tại hạ chưa dám báo cho Mã giáo đầu bởi vì sợ Mã giáo đầu không chịu đựng được sự mất mát này. Trong bản giáo, hai người là bằng hữu thân thiết nhất của nhau, tinh thần như thủ túc...

Ngao Tử Thanh thở dài hỏi:

– Còn Cát huynh và Dị huynh thì sao?

Kỳ Vũ gượng cười nói:

– Hai người này còn thở được, có điều... thương thế cũng không nhẹ...

Trầm ngâm một lát, Ngao Tử Thanh cất giọng trầm trầm:

– Không biết mấy huynh đệ có nhiệm vụ phóng hỏa làm thế nào mà chậm chạp đến như vậy, nếu không thiệt hại của chúng ta sẽ giảm đi nhiều

Kỳ Vũ nhíu mày nói:

– Còn được ba tên trở về. Chúng vừa xuất hiện thì đã bị địch phát giác ra, một mặt phải lo chống đỡ, một mặt phóng hỏa. Nếu bọn chúng không sốt ruột đi chữa cháy thì tình hình có thể còn tệ hại hơn.

Ngao Tử Thanh thở dài nói:

– May mà kế hoạch của chúng ta không đến nỗi thất bại...

Ngao Tử Thanh cảm thấy đất trời như chao đảo, vầng thái dương giờ lưng chừng trời như nhỏ lại, nhỏ lại. Ngực chàng như có một tảng đá khổng lồ đè nặng, cơ hồ không thở được nữa.

Đôi mắt Ngao Tử Thanh đờ đẫn nhìn mọi thứ đang diễn ra, sau một trận quyết chiến tổn hao quá nhiều công lực chàng muốn nằm xuống ngủ một giấc thật dài. Nhưng chàng ý thức được rằng trong tình thế này, chàng không thể ngủ được.

Hiện thời, trong số hai mươi hảo thủ của Lôi Giáo chỉ còn lại một mình Kỳ Vũ là thương thế còn nhẹ, chỉ một mình hắn có thể đi lại một cách tự tại. Vì vậy hắn lúc ở chỗ này lúc ở chỗ kia điều động mấy tên đệ tử còn khỏe mạnh cứu thương và lo hậu sự cho những người đã chết

Ngao Tử Thanh lê bước đến bên Lý Mộng Hàn, ngồi xuống nhắm mắt lại vận công điều tức. Lòng chàng như có kim châm muối xát, chàng mong sao thương thế của Lý Mộng Hàn trút hết lên mình chàng, để nàng được yên lành.

Kỳ Vũ bước nhanh đến bên Ngao Tử Thanh nói:

– Ngao đại hiệp! Hình như thương thế của Ngao đại hiệp không nhẹ, vậy mà Ngao đại hiệp còn gượng gượng được đến giờ này! Để tại hạ cho gọi Vương đại phu...

Ngao Tử Thanh lắc đầu, gượng cười nói:

– Thương thế của tại hạ không hề gì, để Vương đại phu chăm sóc cho các

huynh đệ bị nặng trước.

Kỳ Vũ nhìn Ngao Tử Thanh giọng kích động nói:

– Ngao đại hiệp vì Đại Lô giáo mà bị thương trầm trọng như vậy, dù thế nào đi nữa Đại Lô giáo cũng phải có trách nhiệm săn sóc thương thế của Ngao đại hiệp. Bằng không nếu hồi giáo giáo chủ biết mà trách tội, tai hạ thật không gánh nổi!

Dứt lời quay ra phía sau dặn một tên thuộc hạ mấy câu, tên thuộc hạ dạ một tiếng chạy vụt đi

Ngao Tử Thanh nhìn về phía Tổng đàn Mai Lâm môn, lửa cháy mỗi lúc một mạnh, cơ hồ cả mây trời cũng bắt lửa cháy đỏ rực

Chàng lẩm bẩm nói:

– Nếu lửa cháy muộn hơn một chút nữa, tình hình không biết sẽ ra sao...

Vương đại phu chạy tới, vạch áo Ngao Tử Thanh ra xem, lão chau mày nói:

– Ngao thiếu hiệp, thương thế như vậy mà Ngao thiếu hiệp còn đi lại được sao?

Kỳ Vũ chạy tới, kinh hãi kêu lên:

– Thương thế Ngao đại hiệp thế nào? Mau băng bó đi còn chờ cái gì nữa?

Vương đại phu xé toạc áo Ngao Tử Thanh ra nói:

– Thật không thể tưởng tượng nổi, toàn thân Ngao thiếu hiệp đầy rẫy những vết thương chí mạng, máu vẫn còn đang chảy ra... Gặp phải người khác, sợ rằng có mười mạng cũng không chết thấu!

Ngao Tử Thanh mỉm cười gượng gạo nói:

– Muốn được như vậy cần phải có tinh thần cao...

Kỳ Vũ kích động nói:

– Ân huệ của Ngao đại hiệp đối với Đại Lô giáo rộng lớn như trời biển. Nếu không có Ngao đại hiệp thì tất cả chúng ta đâu còn sống đến giờ này. Dịch nhân quá mạnh, quá lợi hại, chúng ta đã...

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Hiện giờ không phải lúc nói những điều này, Kỳ Huynh, mau đi sắp xếp thu dọn tàn cục, mọi việc đều phó thác nơi một mình huynh đó!

Kỳ Vũ gật đầu, dặn Vương đại phu phải tận tình chăm sóc Ngao Tử Thanh rồi mới chạy đi.

Vương đại phu rắc thuốc, băng bó vết thương cho Ngao Tử Thanh xong, đứng dậy, gặp người thi lễ, xong lão mới vội vã chạy đi

Ánh mắt Ngao Tử Thanh lại tìm về gương mặt tiêu tụy trắng bệch của Lý

Mộng Hàn.

Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng sờ lên má Lý Mộng Hàn, nói:

– Mộng Hàn... Mộng Hàn... Hãy thứ lỗi cho ta. Ta đã không bảo vệ được nàng, thật không ngờ Ngao Tử Thanh này mà chẳng bảo vệ nổi tình nhân của mình, hết lần này rồi lại đến lần khác, Mộng Hàn... nàng sẽ tỉnh dậy chứ... Mộng Hàn...

Làn da của nàng vẫn mịn màng trắng tươi như lúc nào, nhưng chỉ thiếu màu máu, màu của sự sống, Vài lọn tóc xỏa ra hãy còn dính vào mặt vào trán làm gương mặt nàng tiêu tụy hơn nhưng cũng mang một phong thái tuyệt sắc, khác với cái mỹ miều của người thường

Ngao Tử Thanh thấy mắt mình nhòa lệ, chàng cúi xuống, đặt môi nhẹ nhàng lên má lên môi nàng. Hình như Lý Mộng Hàn có cử động nhẹ một chút nhưng đôi mắt vẫn khép chặt

Ngao Tử Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại như được bọc nhung của nàng, nhìn từng ngón tay suôn thẳng đều đặn như ngà voi của nàng, làm chàng xót xa.

Ngao Tử Thanh đang đau đớn đang tự trách mình thì bỗng có một đại hán tập tễnh bước tới, nhìn chàng toét miệng cười nói:

– Ngao đại hiệp, Mã giáo đầu đến thăm đại hiệp

Ngao Tử Thanh buông tay Lý Mộng Hàn ra, định đứng dậy, thì Mã Uy Túc được hai đại hán điu đi đã giữ tay ngăn lại:

– Đừng khách sáo! Bản giáo đã làm liên lụy đến Ngao đại hiệp...

Toàn thân Mã Uy Túc băng bó chặt cứng, hầu như chẳng còn chỗ nào lành lặn, giọng nói, sắc diện lão nghe rất yếu ớt rất tiêu tụy. Nhìn dáng lão người ta liên tưởng nếu không có hai tên đại hán đi kèm chặt hai bên thì lão sẽ đổ nhào xuống đất ngay.

Ngao Tử Thanh gượng cười nói:

– Mã giáo đầu, thương thế của giáo đầu trầm trọng như vậy, không tiện đi lại nhiều...

Mã Uy Túc được đỡ cho ngồi xuống trước mặt Ngao Tử Thanh, cất giọng yếu ớt nói:

– Lão phu thật sự lấy làm hổ thẹn đã làm liên lụy đến nhị vị. Dù có phải mất cái mạng già này cũng phải đến thăm, bày tỏ thâm ý.

Ngao Tử Thanh ngăn người nói:

– Mã giáo chủ nặng lời rồi! Tại hạ với Mai Lâm môn cũng có điều hiềm khích với nhau. Cách đây không lâu, người của chúng đã vây công tại hạ ở Phù dung sơn, ngày hôm nay coi như tại hạ phục hận, huyết trái huyết hoàn.

Mã Uy Túc gật đầu, nói:

– Nếu không nhờ kế hoạch của Ngao thiếu hiệp thành công thì Đại Lôi giáo chắc còn thê thảm hơn nữa...

Ngao Tử Thanh nhú mày nói:

– Mã giáo đầu, tại hạ cảm thấy có một cái gì đó không bình thường chút nào ở Mai Lâm môn. Khi tại hạ thâm nhập tổng đàn của Mai Lâm môn để cứu người, trong địa lao ngoài phụ tử Lý Bang chủ ra còn một số khá đông những nhân vật trông rất quái dị. Vì gấp rút lui về Hồ Nảo Bôi nên tại hạ đã không kịp gạn hỏi rõ ràng. Tại hạ thật không sao đoán nổi, số người ấy là những ai, tại sao lại bị giam nơi đại lao của Mai Lâm môn!

Mã Uy Túc khép mắt lại, thở dốc một hồi mới mở mắt ra nói:

– Phụ tử của Lý bang chủ hiện ở đâu?

Ngao Tử Thanh nói:

– Bọn súc sinh Mai Lâm môn đã dùng khổ hình đối phó hai người, khiến hai người đi lại bất tiện, tại hạ đã sắp xếp cho hai người ẩn thân trong rừng, chắc không đến nỗi bị phát hiện, khi chúng ta đi khỏi đây sẽ mang họ theo.

Khẽ thở ra một hơi dài, Mã Uy Túc nói:

– Coi như đạt được thắng lợi nhất định, dù... tổn thất khá nghiêm trọng, nhưng ít ra trả lời được với đại ca...

Ngao Tử Thanh gật đầu nói:

– Cuộc chiến này có thể nói là lưỡng bại câu thương, nhưng ít ra cũng để lại cho Mai Lâm môn một bài học nhớ đời. Chúng muốn trùng hưng môn phái không phải vài tháng hay vài năm là có thể làm được. Các bang phái dọc theo vùng duyên hải này có thể đỡ được gánh nặng thoát khỏi sự áp chế của Mai Lâm môn một thời gian...

Rồi bỗng nhớ ra việc gì, Mã Uy Túc kêu lên:

– À, còn Lý cô nương thương thế ra sao? Nghe bộ đệ tử nói, Lý cô nương rất dũng mãnh, phận quân thoa mà chẳng kém bậc tu mi. Lão phu thực lòng kính phục... Ngao thiếu hiệp và Lý cô nương... đúng là long phụng giữa nhân gian...

Ngao Tử Thanh lắc đầu gượng cười nói:

– Tội cho Lý cô nương. Cả đời nàng chưa từng giết nhiều người đến như vậy, thậm chí còn chưa được nhìn thấy một đấu trường thảm khốc như vậy bao giờ. Tâm địa nàng rất thiện lương, quang cảnh chém giết rừng rợn này tạo cho nàng một tổn thương trầm trọng, tổn thương về thể xác thêm tổn thương về tâm linh làm nàng không chịu đựng nổi. Nhưng Vương đại phu đã băng bó vết thương hơi thở của nàng cũng đã bình thường, có điều vẫn chưa tỉnh dậy.

Dừng lại một chút chàng thở dài nói:

– Tại hạ không kịp báo cho nàng hay là phụ thân và đại ca nàng đã được cứu ra, nếu không giờ này có thể nàng đã tỉnh dậy rồi. Một người mà trong lòng phải mang nặng một vấn đề nào đó, đôi khi có thể phát huy được những tiềm lực mà chính mình cũng không thể ngờ được.

Mã Uy Túc thở ra hơi dài như vừa trút được một gánh nặng, giọng yếu ớt nói:

– Chỉ cần nhị vị bình an thì tốt rồi, lão phu cứ lo canh cánh nếu một trong hai vị mà có điều gì sơ thất, Đại Lô giáo từ trên tới dưới sẽ mang tội đến ngàn đời, không thể siêu thoát được...

Ngao Tử Thanh nhú mày nói:

– Mã giáo đầu nặng lời rồi, tại hạ không dám nhận.

Sau một tràn ho sù sụ. Mã Uy Túc khản khản nói:

– Hảo thủ của Mai Lâm môn nhiều hơn dự tính của bản giáo, nhưng ngày hôm nay chắc cũng bị giết không ít. Nghe bọn giáo đồ nói, Ngao thiếu hiệp vừa một mình đối phó với ngũ sát, lại còn thời gian giải cứu cho người của Đại Lô giáo và cả giết chúng đệ tử của Mai Lâm môn. Quả đúng là thần nhân!

Ngao Tử Thanh khẽ cắn môi, nói:

– Mai Lâm ngũ sát nay chỉ còn mỗi một mình Cừu Kiếm Sĩ Từ Dũng. Tên này lợi hại nhất trong Ngũ Sát. Một trong ngũ đại cao thủ của Mai Lâm môn là Vưu Chiếu cũng đã thiệt mạng, Tuyệt Tình Dao Cao Thanh Thành cũng đã đi rồi. Các Biện sĩ thuộc các Biện thương vong càng thảm trọng hơn. Có điều tại hạ phát hiện thấy hai vị Biện chủ của chúng không có mặt tại hiện trường, trong ngũ đại cao thủ người đứng đầu là Thiểm hình thủ Hình Sơn Phong cũng không thấy hiện thân. Hình như ba nhân vật chủ chốt này không có mặt trong tổng đàn Mai Lâm môn, đây là một điểm đáng ngờ.

Mã Uy Vũ thở dài nói:

– May mà có mấy tay tuyệt đại cao thủ của chúng không có mặt, nếu không sợ rằng bản giáo lại phải mất thêm mấy hảo thủ. Những người mất đều là những hảo thủ quan trọng nhất của Đại Lô giáo... Lúc đầu huynh đệ lão phu dự liệu. .. song phương chẳng qua chỉ giao đấu để biết kẻ mạnh người yếu mà thôi. Nào ngờ...

Ngao Tử Thanh gật đầu nói:

– Trong giang hồ vốn đầy rẫy đủ quang kiếm ảnh, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu cũng có thể dấy lên những trận mưa máu gió tanh. Huyết trái huyết hoàn, cách làm này tuy hơi tàn khốc nhưng lại chính là qui củ của giang hồ, thân tại giang hồ chỉ có mỗi đó để giải quyết những bất đồng giữa các bên. Từ nay quý giáo và Mai Lâm môn sợ rằng không thể giải trừ được mối hiềm khích này!

Mã Uy Túc nghiêng răng nói:

– Không lẽ Đại Lô giáo lại sợ chúng hay sao? Lão phu đã cho người trở về bản giáo, một là báo cáo tình thế nơi đây, hai là xin thêm viện binh... Không bao lâu nữa, viện binh của Đại Lô giáo sẽ tới đây trợ lực với chúng ta...

Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc nói:

– Mã giáo đầu, hiện giờ không nên nhắc đến việc này, người của chúng ta bị thương vong rất trầm trọng, việc trước tiên là phải thu dọn cho xong chiến trường, trời sắp tối rồi, chúng ta càng không tiện ở lại đây lâu hơn, phải tìm một nơi nào nghỉ ngơi, việc đối phó với Mai Lâm môn chúng ta sẽ tự từ bàn luận tiếp. Mã giáo đầu thấy thế nào?

Mã Uy Túc gật đầu cười nói:

– Ngao thiếu hiệp nhắc nhở đúng lắm, lão phu có ước hẹn với đại ca, sau cứu viện binh đến họp mặt nơi Lão gia tập, chỗ đó cách nơi này ba mươi dặm có rất nhiều gia quyến của môn hạ bản giáo, đến đó chúng yên tâm tịnh dưỡng hơn, việc canh phòng thuận tiện...

Ngao Tử Thanh chưa kịp nói thì Kỳ Vũ đã bước tới báo cáo:

– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, người của chúng ta chết một trăm ba mươi một vị huynh đệ, thọ thương hai trăm bốn mươi lăm người, còn bọn lâu la của Mai Lâm môn chết ba trăm hai mươi lăm người, số thọ thương không tự đi được bị người của chúng bỏ lại tám mươi sáu tên. Số này chúng ta xử lý ra sao đây?

Mã Uy Túc trầm ngâm, một lát rồi quay sang Ngao Tử Thanh hỏi:

– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào?

Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:

– Bọn đệ tử còn sống sót của Mai Lâm môn, cứ để yêu chúng ở đấy, chúng không phải là người chủ sự, chúng không thể nào làm khác với ý đồ của chủ chúng. Tại hạ tin rằng, chúng ta kéo đi thì người của Mai Lâm môn sẽ đến đây xử lý. Những huynh đệ của chúng ta bị thương, toàn lực cứu chữa, số không may... tập trung mai táng tại chỗ... Những việc chúng ta có thể làm chỉ có bấy nhiêu... À, Kỳ huynh, phải huynh đôn đốc các huynh đệ làm nhanh nhanh tay lên, nơi này không tiện ở lại lâu, rời khỏi nơi này càng sớm càng hay.

Mã Uy Túc gật đầu nói:

– Ý của Ngao thiếu hiệp rất hợp với lão phu, Kỳ Vũ, người mau mau chiếu theo đó mà làm!

Kỳ Vũ cung thân thi lễ rồi mới quay đầu bỏ đi

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Kỳ huynh cũng là một nhân tài, may mà võ công của Kỳ huynh cao sâu, kinh qua trận đấu kinh thiên động địa như vậy mà vẫn còn có sức cáng đáng công việc. Người của chúng ta thương vong quá nhiều, muốn điều động xa mã trong lúc

này cũng không phải dễ.

Mã Uy Túc nuốt khan mấy cái nói:

– Nói không sợ Ngao thiếu hiệp cười chê, lão phu giờ đã lớn tuổi đấu với Lưu Cang một trận mà khí huyết đã thấy lưu chuyển không thông, nếu phải hai ba mươi năm trước, hai ba mạng như Lưu Cang lão phu cũng không ngần.

Ngao Tử Thanh gật đầu nói:

– Mã giáo đầu thần dũng vô song. Lưu Cang là một nhân vật rất khó đối phó, giết được lão hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng. Thành thực mà nói, may mà chính Mã giáo đầu xuất trận, nếu không sợ rằng người khác không ai chế phục nổi lão ma ấy?

Mã Uy Túc bỗng trầm mặt lại, giọng u buồn nói:

– Các huynh đệ sợ lão phu buồn mà không chịu nói thực lòng, nhưng lão phu cũng đoán được. Hảo thủ của Đại Lôi giáo đã bị thương vong gần hết, chúng nó không nói nhưng lão phu làm sao mà không nhận ra được? Còn mỗi một Kỳ Vũ chạy đầu này chạy đầu kia thu xếp tàn cục, nội điều đó chưa đủ để minh chứng sao? Những huynh đệ này theo lão phu đã hơn mười năm qua...

Dừng một lát lão thở dài sườn sượt nói:

– Ngao thiếu hiệp, hãy nói cho lão phu biết, những huynh đệ kia, có phải đã... đi hết rồi không? Lão phu...

Ngao Tử Thanh dụi giọng nói:

– Mã giáo đầu, tổn thất của chúng ta quả cũng không nhỏ, nhưng không đến mức nghiêm trọng như giáo đầu nghĩ. Cát huynh và Dị huynh tuy có trọng thương nhưng chưa đến nỗi nguy cho tính mạng. Trong trận huyết chiến sự thương vong là khó tránh khỏi, đó là một thực tế khốc liệt mà chúng ta, những người dẫn thân vào giang hồ phải chọn lấy một con đường, hoặc ta sống địch chết, hai là ta chết địch sống!

Da mặt Mã Uy Túc giật giật, giọng lão đau đớn nói:

– Điều đó lẽ nào lão phu lại không hiểu? Nhưng nói thì dễ, mà khi đối mặt với nó mới khó. Ngao thiếu hiệp trái tim con người không phải là sắt đá, lẽ nào không đau đớn trước những mất mát này? Ai cũng có phụ mẫu huynh đệ! Ai...

Ngao Tử Thanh đặt một tay lên vai Mã Uy Túc, an ủi:

– Mã giáo đầu, tạm thời gác lại việc này, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho những huynh đệ đã đi trước, một giọt máu của chúng ta phải được trả lại mười giọt máu của chúng!

Mã Uy Túc thở dài nói:

– Nhất định phải như vậy, nếu không đại Lôi giáo làm sao tồn tại được trong giang hồ! Đại Lôi giáo thành lập đã hai mươi ba năm nay, đâu thể để bất kỳ ai

lãng nhục! Từ ngày lập giáo đến giờ. Đại Lôi giáo chưa hề gặp phải phong ba như lần này. Đây cũng là bài học quý giá cho lão phu, sống trong yên ổn phải nghĩ tới lúc nguy cấp, những tai họa như thế này không thể nào báo trước được...

Bỗng có một tên đệ tử chạy vào bẩm báo:

– Bẩm Ngũ giáo đầu. Ngao đại hiệp, có hai người đến đòi gặp Ngao đại hiệp, các huynh đệ sợ... có điều gì sơ thất, nên ngăn cản không cho vào nhưng hai người la lối om sòm, nhất định phải gặp được Ngao đại hiệp mới nghe!

Ngao Tử Thanh và Mã Uy Túc nhìn nhau một cái. Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:

– Chắc là phụ tử của Lý bang chủ, người đưa hai người vào đây, nói là ta cùng Ngũ giáo đầu đi đứng bất tiện nên không thể ra nghênh đón. À này, phải giữ lễ với hai người đó...

Tên đại hán “Dạ” một tiếng rồi lui ra.

Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:

– Chắc là họ không yên tâm, hơn nữa... Lý cô nương lại đang ở đây. Tại hạ dự định sẽ mang họ theo, thật không ngờ Thiết Hổ bang lại có ngày hôm nay

Mã Uy Túc thở dài nói:

– Giang hồ đồn đãi nói Ngao thiếu hiệp tâm địa tàn độc, bất nhân bất nghĩa, nhưng nay gặp mặt, mới hay lời đồn đãi không xác thực. Ngao thiếu hiệp là một hào sĩ nhân nghĩa song toàn, Đại Lôi giáo có vinh hạnh được kết giao...

Ngao Tử Thanh xua tay nói:

– Kỳ thực, những điều giang hồ đồn đãi không hoàn toàn sai. Đối với địch nhân, tại hạ rất tàn độc, nhưng với bằng hữu thì lại hoàn toàn khác, nếu không thì đâu phải là con người nữa. Con người vốn là giống vật có tình cảm, nhưng phải ân oán phân minh, tương phùng tất phải hữu duyên, Ngũ giáo đầu không nên khách sáo...

Xảy thấy tên đại hán lúc nãy quay lại, dắt theo Lý Toàn Sáng và Lý Hải Kỳ. Hai người đang tập tễnh đi, ngó thấy Ngao Tử Thanh và Mã Uy Túc gắng gượng đứng dậy đáp lễ, xong ngồi bừa trên đất, người nào người nấy đều không khỏe

Lý Toàn Sáng ngượng ngùng nói:

– Ngao Thiếu hiệp! Thật không ngờ Ngao thiếu hiệp lại đến giải cứu phụ tử lão phu. Trước đây lão phu...

Ngao Tử Thanh vội đáp:

– Người trong giang hồ không đánh thì không biết nhau. Lý bang chủ, tại hạ đã giết nhị đại hộ pháp của quý bang, nhưng cũng mong Lý bang chủ bỏ qua cho, lúc ấy, nếu tại hạ không làm như vậy thì không thể thoát thân được.

Lý Toàn Sáng thở dài ảo não nói:

– Chuyện đã qua xin đừng nhắc lại nữa, cũng tại lão phu hồ đồ, Ngao thiếu hiệp đã không ghét bỏ, lại còn mạo hiểm vào chốn đầm rồng hang hổ giải cứu phụ tử lão phu, nghĩa cử của Ngao thiếu hiệp thật khiến lão phu khẩu phục tâm phục, và cũng thấy ngại ngùng không ngờ Ngao thiếu hiệp...

Ngao Tử Thanh mỉm cười xoa tay nói:

– Lý bang chủ nặng lời rồi, giữa chúng ta không oán không cừ, chẳng qua chỉ có một chút hiểu lầm mà thôi. Người trong giang hồ không nên hay câu nệ tiểu tiết, từ nay đừng nhắc đến việc này nữa!

Mã Uy Túc gật đầu nói:

– Ngao thiếu hiệp nghĩa khí rợp trời. Chúng ta đừng nói những lời khách sáo với nhau nữa. Lý bang chủ, hình như nhị vị thọ thương? Người của Mai Lâm môn dụng khổ hình với nhị vị à?

Lý Hải Kỳ nghiêng răng nói:

– Bọn súc sinh của Mai Lâm môn muốn phụ thân tại hạ tổ chức lại Thiết Hồ bang, rồi thần phục Mai Lâm môn của chúng! Phụ thân tại hạ không chấp thuận, chúng lại khuyến dụ tại hạ tiếp chưởng chức vị Thiết Hồ bang bang chủ. Lý Hải Kỳ này đâu phải là phương ham sống sợ chết. Mỗi ngày ba lần, chúng thay nhau đánh đập...

Dừng lại, thở hổn hển, Lý Hải Kỳ lại cảm phần tiếp:

– Sĩ khả sát, bất khả nhục! Chúng muốn đánh muốn giết cứ mặc tình, hai mươi năm sau phụ tử Lý gia vẫn cứ là những hảo hán, sợ gì chúng!

Mã Uy Túc gật đầu tán thưởng, nói:

– Hồ phụ sinh hồ tử, quả nhiên không sai. Chí khí của nhị vị khiến cho người người phải khâm phục, lão phu...

Lý Toàn Sáng vội giơ tay ngăn lại, nói:

– Lão anh hùng, nói như vậy làm cho lão phu càng hổ thẹn, Thiết Hồ bang trong tay lão phu đã dễ dàng bị hủy diệt, việc này đồn đãi ra giang hồ, lão phu đâu còn chỗ dung thân nữa!

Ngao Tử Thanh vội nói:

– Việc cũ đã khép lại rồi, việc nên làm là chúng ta phải sắp xếp đòi lại món nợ này. Ngày hôm nay Mai Lâm môn gặp phải một tổn thất vô cùng thảm trọng, và không chỉ một lần, chúng sẽ còn gặp những cảnh như thế này nữa! Nhị vị không cần phải phiền muộn như vậy!

Lý Hải Kỳ cúi mặt nói:

– Ngao... Ngao huynh! Xá muội nghe nói đi cùng với Ngao huynh nhưng sao

từ này đến giờ không thấy mặt.

Thì ra Lý Mộng Hàn nằm ở sau lưng Ngao Tử Thanh nên phụ tử Lý gia không nhìn thấy

Ngao Tử Thanh nghe nói tránh người sang một bên, vừa nhìn thấy gương mặt tiều tụy tái nhợt của Lý Mộng Hàn, Lý Toàn Sáng đã khóc rống lên nói:

– Trời ơi! Con gái của ta... người lại ra đi trước phu thân rồi...

Ngao Tử Thanh biết Lý toàn Sáng vì quá quan tâm lo lắng cho Lý Mộng Hàn, nên vừa thấy đã từng lần rưng rưng đã chết, chàng mỉm cười dịu dàng nói:

– Lý bang chủ, Mộng Hàn thọ trọng thương, nhưng đã được đại phu chăm sóc, chắc cũng sắp tỉnh dậy, tại hạ rất ân hận, vì đã không bảo vệ được nàng, để nàng phải khổ sở như vậy!

Lý gia phụ tử nghe nói yên tâm phần nào, Lý Hải Kỳ nói:

– Xá muội được Ngao huynh hạ cố, tại hạ cùng gia phụ rất yên tâm và cảm kích. Từ khi gặp lần đầu, xá muội tỏ ra rất mến tài Ngao huynh...

Ngao Tử Thanh hơi đỏ mặt lắc đầu nói:

– Tại hạ tài hèn đức bạc, nếu được Mộng Hàn chiếu cố, tại hạ sẽ hết sức bảo bọc nàng

Lý Toàn Sáng như bỗng nhớ việc gì, “À” lên một tiếng, nói:

– Ngao thiếu hiệp, có một việc suýt chút nữa lão phu quên nói cho thiếu hiệp biết. Những người được Ngao thiếu hiệp cứu ra khỏi địa lao của Mai Lâm môn, nghe nói có mấy vị là võ lâm thập đại cao thủ được liệt vào Phong Vân bảng ba mươi năm trước, có nhưng không biết vì sao mà mọi người đều bị Mai Lâm môn bắt giam.

Ngao Tử Thanh hơi giật mình, trầm ngâm một lúc, chàng mới chậm rãi nói:

– Việc này e rằng không đơn giản...

Lý Toàn Sáng gật đầu nói:

– Đã nhiều lần lão phu có ý thử hỏi để biết thực hư thế nào, nhưng những người đó một mực im lặng, mà mỗi người trong số đó hình như đêm nào cũng bị đưa ra ngoài, mãi đến gần sáng mới được đưa trở về địa lao. Trong số đó, ngoài mấy vị cao thủ ra, những người còn lại không biết lai lịch thế nào.

Ngao Tử Thanh nhíu mày trầm tư, một lúc sau mới nói:

– Mai Lâm môn rất nóng lòng muốn cướp được Phong Vân bảng và vài vị võ lâm cao thủ có tên trong Phong Vân bang lại có mặt trong địa lao của chúng, những việc này nói lên cái gì. Hình như... người của Mai Lâm môn đang tiến hành một âm mưu nào đó nhưng là cái gì? Xem ra tình hình mỗi lúc một diễn biến phức tạp, khó nắm bắt hơn!

Sắc diện Mã Uy Túc cũng trầm hẳn xuống, trầm giọng nói:

– Ngao thiếu hiệp! Nhị vị nói cái gì mà lão phu chẳng hiểu đầu đuôi gì hết vậy? Việc Phong Vân bảng hơn ba mươi năm trước lão phu có nghe nhưng nghe đầu cả võ lâm thập đại cao thủ đều bị giết chết hết rồi kia mà. Tại sao lại còn bị cầm cố trong địa lao của Mai Lâm môn? Việc này là thế nào?

Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:

– Mã giáo đầu, việc này nói ra khá dài dòng. Đầu đuôi câu chuyện thế này...

Chàng đem chuyện việc Phòng Ngục đã kể cho chàng về Phong Vân bảng kể lại một cách vắn tắt. Đồng thời đem việc mình bị trúng độc, được Phòng Ngục giải cứu... thuật lại.

Nghe xong Lý Hải Kỳ không ngăn được kêu lên:

– Ngao huynh quả đúng là thần nhân, đã trúng độc lại còn chống đỡ và giết được bấy nhiêu địch nhân, kiết nhân thiên tướng quả không sai chút nào! Năng lực siêu phàm của Ngao huynh thật khiến tiểu đệ bội phục!

Ngao Tử Thanh lắc đầu, mỉm cười nói:

– Lý huynh quá khen, tại hạ thật không dám nhận.

Mã Uy Túc vẻ trầm trọng nói:

– Ngao thiếu hiệp! Nhưng điều Ngao thiếu hiệp nói, lão phu thấy có điều... không xác thực...

Ngao Tử Thanh hơi biến sắc, nhưng chàng lại mỉm cười nói:

– Mã giáo đầu nghĩ tại hạ nói không thực? Tại hạ đâu có lý do gì để nói dối các vị!

Mã Uy Túc xua tay lia lịa, nói:

– Ngao thiếu hiệp hiểu sai ý lão phu rồi! Ý của Lão phu là, người xưng Độc Thánh Phòng Ngục đã giúp Ngao thiếu hiệp giải độc có thể không phải là Phòng Ngục thật. Theo chỗ lão phu được biết, Phòng Ngục đúng là đã bị sát hại, Tần Bình Tu nói đúng. Nhưng Ngao thiếu hiệp lại nói có một Phòng Ngục khác giải độc cho mình, việc ấy ở bên trong tất có ẩn tình chi đây.

Ngao Tử Thanh nghe nói ngớ người, chàng không dám nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của Mã Uy Túc, nhưng việc Phòng Ngục giải độc trị thương cho chàng là sự thật, không thể giả được. Vậy việc này là thế nào?

Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói:

– Mã giáo đầu! Giáo đầu làm sao biết đích xác Phòng Ngục đã tử vong? Biết đâu lão chỉ bị trọng thương rồi giả chết...

Mã Uy Túc lắc đầu lia lịa nói:

– Không! Không bao giờ! Phòng Ngục là chí giao của đại ca lão phu, lão chết

do chính tay lão phu an táng, không thể có chuyện sai sót được!

Kỳ Vũ chạy tới, khom người hành lễ, nói:

– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, mọi việc đều đã chuẩn bị xong, chúng ta lên đường ngay bây giờ hay là...

Mã Uy Túc gật đầu, quay sang Ngao Tử Thanh nói:

– Ngao thiếu hiệp, việc này chúng ta bàn bạc sau, giờ phải lập tức rời khỏi nơi này đã.

Quay qua Kỳ Vũ, lão tiếp:

– Truyền lệnh xuống, lập tức lên đường!

Số người bị thương của Đại Lô giáo khá nhiều, tạm thời dùng cây và dây rừng bện lại làm cang, khiêng thẳng lên lưng ngựa, do các huynh đệ còn khỏe bảo hộ, đưa đi.

Mã Uy Túc cũng không thể tự đi được, nên do hai tên đại hán hộ tống theo sát bên ngựa để lo liệu cho hai phụ tử Lý gia khẳng khẳng nói rằng có thể tự đi được, nhưng Mã Uy Túc cũng nhất định phải người theo hộ tống.

Ngao Tử Thanh thương thế cũng không nhẹ, nhưng chàng nhất quyết để đích thân mình săn sóc cho Lý Mộng Hàn đặt lên yên ngựa, chàng ngồi phía sau giữ chặt nàng.

Đoàn người ngựa cứ như thế, chậm chạp, khó khăn, gian khổ rời khỏi Hồ Nảo Bối, nhằm Lão gia tập tiến phát. Để lại Hồ Nảo Bối một đấu trường thảm khốc, thê lương. Nếu có ai đó vô tình nhìn thấy nơi này, chắc sẽ kinh hãi đến kinh hồn bạt vía, trọn đời không thể quên được!

o O o